

De i Lovforslaget omhandlede Afgifter er af rent privatretlig Karakter. Herved adskiller disse Afgifter sig væsentlig fra f. Eks. Tiendeafgiften, der er af offentligretlig Art og Oprindelse. Lige saa naturligt det kan være, at Staten afløser de af den selv indstiftede Afgifter, naar disse ikke længere findes formaalstjenlige, lige saa uheldigt forekommer det Mindretallet at være at gøre Indgreb i rent privatretlige Kontraktforhold. Vil man anerkende Statens Beføjelse til at gøre Ændringer i eller fremtvinge en Afløsning af en Arvefæsteafgift, der i Virkeligheden er en fast 1ste Prioritet for den Del af Købesummen, der ikke ved første Salg er udbetalt — ja, da maa man formentlig ogsaa anerkende Statens Ret til at gøre Ændringer i eller fremtvinge Afløsning af andre private Prioriteter og Grundbyrder. Der ligger heri en Undergravning af den private Ejendomsret, som Mindretallet finder uheldig. — Det Formaal, der ligger til Grund for de her omhandlede Kornafgifter, nemlig at gøre en Ejendomssælger delvis interesseret i stigende eller faldende Udbytte af den solgte Ejendom, er i og for sig ikke forkasteligt, og Bortsalg af en Ejendom paa en saadan Betingelse er uomtvistelig fuldt ud lovlig. Under alle Omstændigheder maa mulige Indgreb i bestaaende private Kontraktforhold foretages under Iagttagelse af den af Grundloven for Ekspropriationer stillede Betingelse med Hensyn til fuld Vederlæggelse af den privates Ret. Dette Hensyn tager det foreliggende Lovforslag ikke i tilstrækkelig Grad. I sine to første Paragraffer bestemmer Forslaget, at de paagældende Kornafgifter, der ifølge Flertallet af de derom oprettede Kontrakter skal præsteres efter *sidste* Aars Kapitelstakst, efter 1. Januar 1917 skal udredes efter Gennemsnittet af Kapitelstaksterne for Aarene 1890—1913 med Udskydelse af de to laveste og de to højeste. Herved *forandres* Kontrakterne i væsentlig Grad, idet der indføres en *helt anden Afgift* end den fastsatte. — Heller ikke en Afløsning af Afgiften, berregnet efter nævnte modificerede Gennemsnitstakst, forekommer Mindretallet at yde Afgiftsnyderen fuldt Vederlag, ligesom den Maade, hvorpaa Afløsningssummen skal berigtiges, er til Ugunst for denne. I Perioden 1890—1913 og navnlig efter 1913 er Pengenes Værdi faldet og Kornets Værdi steget. Dette Forhold har Sælgerne af de paagældende Ejendomme sikkert ofte forudset og har derfor som Betingelse for at skille sig af med Ejendommen netop fastsat Prioritetsrenten til en Kornafgift i Stedet for et bestemt Pengebeløb. Dette har i hvert Fald selve Rigsdagen haft for Øje, naar den i Lov af 24. April 1860 angaaende Bortsalget af Fæstesteder, tilhørende en Række milde Stiftelser, Præstekald m. fl., bestemmer Arvefæsteafgiftens Maksimum til 4 Tdr. Byg pr. Td. Hartkorn, idet Professor F. Nielsen ved Lovforslagets Behandling i Landstinget udtalte,